

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Η'

Ἀναμφισβητήτως, ἡ μεγάλη ἐπιχείρησις, ἣν προεμελέτα ὁ Λουβέν, ἦτο ἡ διαρπαγὴ τοῦ μεγάρου Σουσαί.

Ἄλλως τε, αἱ διαπραγματεύσεις ἐξηκολούθουν μεταξὺ τῶν δύο φυλακισμένων. Ὁ Λαυρέντιος ὑπεκρίνετο πάντοτε δυσπιστίαν πρὸς τὸν Λουβέν.

— Δυστυχῆ μου φίλε, θέλεις νὰ μὲ ρίψης εἰς παγίδα· μὴ ἐλπίζεις ὅμως ὅτι θὰ το ἐπιτύχῃς.

Ὁ Λουβέν διαμαρτύρετο ἐνθέρμως διὰ τὴν εἰλικρίνειάν του.

Ἄλλοτε, ὁ Λαυρέντιος ἔσκωπε τὸν Λουβέν διὰ τὴν ἱκανότητα, δι' ἣν οὗτος ἐκαυχᾶτο.

— Σὲ συγχαίρω, τῷ ἔλεγε μὲ τὴν ἱκανότητά σου, τὴν ἔπαθες καὶ ἄλλοτε.

— ὦ! ἔλεγεν ὁ Λουβέν, τί σημαίνει ἂν μ' ἐπιάσαν μὴ φορά. . . ἦτουν ἀτυχία... Μὰ πόσαις ἄλλαις τέτοιαις δουλείαις ἔκαμα χωρὶς νὰ μὲ νοιώσουν!... καὶ τώρα γρήγορα μάλιστα...

Διὰ τῶν τελευταίων τούτων λέξεων ἠννοεῖ βεβαίως τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, ὁ δὲ Λαυρέντιος ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ τὰ πάντα· ἀλλ' ἡ ἐλαχίστη ἐπιμονὴ πρὸς τοῦτο ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τὰς ὑπονοίας τοῦ Λουβέν. Ἠρκέσθη νὰ τῷ εἴπῃ:

— Ἀδιάφορον, ἀγαπητέ μου, δὲν τὸ θεωρῶ ἀσφαλὲς νὰ συνεργασθῶ μαζὺ σου. Δυσπιστῶ διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις σου. Ἄλλως τε, δὲν ἔκαμες μεγάλα πράγματα· αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις, περὶ τῆς ὁποίας ὁ λονὲν ὁμιλεῖς καὶ ἡ ὁποία εἶνε σχεδὸν ἑτοιμος...

— Ναί, εἶπεν ὁ Λουβέν, εἶνε περίφημη, χοντρή δουλειά...

— Στοιχηματίζω ὅτι ἔννοεῖς νὰ κλέψωμεν τὴν Τράπεζαν τῆς Γαλλίας.

— Ὅχι, ἀλλὰ ἓνα κατὰστημα, τὸ ὁποῖον ἔμπορεῖ νὰ λογαριασθῇ ὡς παράρτημα τῆς Τραπέζης.

— ὦ! ὦ! πολλὰ ὑπόσχου, γέρω μου, δὲν ἀγαπῶ τὰς ὑπερβολάς.

— Εἶνε ὅπως σοῦ λέγω.

— Περὶ τίνος πρόκειται, τέλος πάντων;

— Ὅθι! ἐπανάλαβεν ὁ Λουβέν. Καὶ ὅταν θὰ σοῦ πῶ: Νά, αὐτὸ εἶνε, τότε θὰ εὐχαριστηθῇς, εἰμαι βέβαιος.

— Ἔστω. Ἄς περιμείνωμεν. Τὸ οὐσιῶδες εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἐξέλθωμεν ἀπ' ἐδῶ. Διότι, μ' ὅλην τὴν παρουσίαν σου, ἤρχισα νὰ στενοχωροῦμαι φοβερά.

— Ὑπομονή! δὲν θ' ἀργήσωμε, ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Λουβέν.

Ὁ Μοῦλ ἀφ' ἑτέρου, συμβουλευὼν τὸν Λαυρέντιον, δὲν ἔπαυε νὰ τῷ συνιστᾷ ὑπομονήν. Ὁ Λαυρέντιος ἐστενοχωρεῖτο διὰ τὴν βραδύτητα καὶ ἤθελε νὰ προβῇ ταχύτερον πρὸς τὸν σκοπὸν. Προσθετέον ὅτι ὁ ἀναγκαστικὸς μανδύας τοῦ ἦτο βασιανιστικὸς, ἀλλ' ὁ Μοῦλ, παρὰ τὰς παρακλήσεις του, δὲν ἔκρινε φρόνιμον νὰ τῷ ἀφαιρεθῇ ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ ἐγείρῃσιν τὴν δυσπιστίαν τοῦ Λουβέν.

Οὗτος ἐξηκολούθει τὰς ἀναφοράς του εἰς τὸν ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητήν. Ἡμέραν τινὰ εὔρον αὐτὸν εἰς ἄκρον ὀργισμένον.

— Ἴδου! εἶπεν ὁ Μοῦλ, ὅ,τι προεἶδα θὰ συμβῇ.

— Τί τρέχει;

— Τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκεν σήμερον ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαλλάσσεται ὁ Σίμων.

— Ἄ! διάβολε!

— Μετὰ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας θὰ ἀπολυθῇ. Δὲν δυνάμεθα ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει νὰ τὸν κρατήσωμεν· δὲν ἔχομεν οὔτε ἔνδειξιν, οὔτε ἀρχὴν ὁμολογίας... Μετὰ δεκαπέντε ἡμερῶν συγκατοικίαν δὲν κατάρθωσας τίποτε... Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πλέον ἀνόητος καὶ πλέον ἀδέξιός ἀπὸ σέ!...

— Τὸ ἔξευρετε πῶς δὲν πταίω ἐγώ. Σᾶς τὸ εἶπα: εἶνε καμπόνηρος καὶ δὲν πιστεύει.

— Τί σημαίνει; Ὁ τυχὼν εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἔκαμνε κᾶτι· ἀλλὰ σύ, τίποτε! Ἄν ὑπῆρχε τοῦλάχιστον τρόπος νὰ τὸν κρατήσωμεν ἀκόμη εἰς τὴν φυλακὴν;

— Τίποτε δὲν θὰ κάμετε. Ἐδῶ εἰς τὴν φυλακὴν τίποτε δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνῃ. Ἀμὰ ἔγῃ ἔξω, τότε θὰ τὸν καταφέρω· σᾶς βεβαιῶν.

— Πῶς; τίνι τρόπῳ;

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικόν μου, εἶπεν ὁ Λουβέν.

Ταῦτα λέγων ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ἔκφρασιν εὐφυίας καὶ πονηρίας.

— Πῶς τὸ μυστικόν σου! ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ. Μήπως δὲν μοι τὰ εἶπες ὅλα;

— Ἐμπορεῖ, εἶπεν ὁ Λουβέν δι' ὅφους μακιαβελικοῦ.

— Ὅθι μοι εἴπῃς ἀμέσως ὅ,τι ἠξεύρεις.

— Ὅχι, τώρα· ἀργότερα ἂν θέλετε.

— Ἄ! παληάνθρωπε! ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ. Ἐννοῶ τώρα, μὲ ἐμπαίζεις...

— ὦ! ὅχι... ὁ Θεὸς φυλάξῃ!

— Ἐσκεπτόμην ἐπίσης: πῶς εἶνε δυνατὸν εἰς πανοῦργος καὶ δόλιος ὡς σὺ νὰ μὴ κατορθώσῃ τίποτε! Τὰ πάντα ἐξηγούνται· ἐφύλαξες διὰ σέ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀνακαλύψεών σου· ἠθέλησες κᾶτι νὰ κάμῃς καὶ νὰ ὀρίσῃς σὺ τὴν ἀμοιβήν σου.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Λουβέν, μὲ κατηγορεῖτε δι' αὐτό;

— Δὲν πιστεύω ν' ἀπαιτήσῃς νὰ σέ συγχωρῶ.

— Ἀκούσατε, κύριε Μοῦλ· δύο πράγματα μὲ βαραίνουν καὶ θέλω νὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτά: ἡ δραπετεύσις μου καὶ ἡ δουλειὰ τῆς ὁδοῦ Σαιν-Ζίλ.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃς μὲ τὸν ὕπουλον αὐτὸν τρόπον σου; Λοιπόν, ἀπατάσαι. Ὁ Σίμων θὰ ἐλευθερωθῇ, σὺ ὅμως θὰ μείνης μέχρις οὗ ἡ δικαιοσύνη ἀποφασίσῃ ὅ,τι κρίνει ἀναγκαῖον καὶ ἔννοεῖς τί σὲ περιμένει.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, εἶπεν ὁ Λουβέν στεναῖας μεθ' ὑποκριτικῆς ὑποταγῆς.

— Ὅθι σὲ ὠδηγήσουν πάλιν εἰς τὴν πρώτην σου εἰρκτήν.

— Τὴν προτιμῶ ἀπὸ τὴν τρύπα ποῦ μὲ ἐκλείσατε δεκαπέντε μέραις μὲ τὸν Σίμωνα, ὁ ὁποῖος εἶνε κακὸς καὶ ἄγριος.

Ὁ Μοῦλ περιεπάτει ζωηρῶς, σύνοφρος καὶ πλήρης ὀργῆς. Αἰφνης ἐστράφη πρὸς τὸν Λουβέν.

— Ὅχι, εἶπε, θὰ ὑπάγῃς πάλιν εἰς τὴν εἰρκτὴν αὐτήν.

— Ἄ!

— Πρέπει ν' ἀποχαιρετίσῃς τὸν Σίμωνα· ἔπειτα ἴσως συμπληρώσῃς τὰς πληροφορίας, αἱ ὁποῖαι θὰ σοὶ χρησιμεύσουν ὡς ὄπλον εἰς τὴν δικαιοσύνην.

— Βέβαια δὲν θὰ λείψω, ὑπέλαβεν ὁ Λουβέν μετὰ σκωπτικοῦ μειδιάματος.

— Μένει νὰ μάθωμεν, εἶπεν ὁ Μοῦλ, τί θὰ κερδίσῃς ἀπὸ αὐτὰς τὰς πληροφορίες. Ὅθι τὸ ἴδωμεν. Πήγαινε.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Λουβέν εὐρίσκετο πάλιν μόνος μετὰ τοῦ Λαυρεντίου.

— Καλὰ νέα! εἶπε πλησιάζων αὐτὸν καὶ ταπεινῶν τὴν φωνήν.

— Τί συμβαίνει;

— Μίλα σιγά. Μᾶς ἀκούουν, εἰμαι βέβαιος. Αὐριοῦν θὰ εἴσαι ἐλεύθερος!

Ὁ Λαυρέντιος ἔδειξεν ἔκπληξιν καὶ χαράν.

— Ἄς μὴ χάνουμε τὸν καιρὸ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, καὶ ἄς τὰ συμφωνήσουμε. Θέλεις νὰ δουλέψουμε μαζὺ;

— Ναί, μὲ τὰς συμφωνίας ποῦ σοῦ εἶπα;

— Ποίας;

— Ὅθι μοῦ δώσῃς ἐγγυήσεις καὶ εἰς ὅλας μας τὰς ἐπιχειρήσεις θὰ πηγαίνῃς πρῶτος ἢ τοῦλάχιστον μαζὺ μ' ἐμέ.

— Μοῦ κάμνει τιμὴν αὐτὴ ἡ ἐμπιστοσύνη.

— Τὴν ἀξίζεις.

— Εἶνε λιγάκι ἀλήθεια. Ἡσύχασε ὅμως καὶ δὲν θ' ἀργήσῃς νὰ μὲ καταλάβῃς. Ὅθι τὰ ξαναποῦμε πάλιν. Λοιπόν, νά, ἐλευθερώσεσαι· πέρνεις τὸ δρόμον τοῦ Σοαζὺ καὶ πᾶς σπῖτι σου· ἂν καλὸς νοικοκύρης.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον.

— Περιμένε. Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Πέρνεις ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔχωσες, ποῦ τὰ ἐκλείψες τῆς γυναικὸς τοῦ φούρναρη... Πόσα εἶνε αὐτὰ τὰ χρήματα;

— Ἄ! μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἐ! δὲν θέλω νὰ μοῦ πῇς, εἶπεν ὁ Λουβέν. Τί μὲ μέλλει πόσα εἶνε. Ἡ ἀνάγκη τὸ ἔξευρε. Ἡθελα ὅμως νὰ τὸ ἔξευρα ὅταν θὰ εὐγὼ ἀπ' ἐδῶ.

— Διακόσια σαράντα τρία φράγκα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Καλὰ· σώνουν αὐτὰ. Τὴν νύκτα ἐπιστρέφεις εἰς τὸ Παρίσι καὶ προσέχεις νὰ

μὴ σὲ ἰδῇ κανείς καὶ νὰ μὴ σὲ ἀκολου-
θήσουν. Ἄν ἀπαντήσης κανένα ὑποπτο
πρόσωπο γιρίζεις ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἕως νὰ
σὲ χάσῃ.

— Καλὰ καὶ ἅμα ὑπάγω εἰς Παρισίους
τί θὰ πράξω;

— Πηγαίνεις εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Προα-
στείου Ποασσονιέ· κτυπᾷς εἰς τὸν ἀριθ-
μὸν ἐβδόμηντα ἔξη· λές εἰς τὸν θυρωρὸν·
«Ὁ κύριος Κροασιλιά — ὁ Κροασιλιά εἴ-
μαι ἐγὼ — δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμη ἀπὸ τὴν
ἐξοχή;» Θὰ σοῦ πουν· «Ὁχι». Τότε λέ-
γεις· «Τὸ κατάλαβα πῶς θ' ἀργήσῃ πε-
ρισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἐλογάριαζε. Εἶμαι ὁ ἀ-
νεψιὸς ποῦ περιμένει καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἡ
κατοικία του εἶνε εἰς τὴν διάθεσί μου». Τότε ὁ
θυρωρὸς θὰ σὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν
κατοικίαν μου καὶ ἐκεῖ θὰ καθήσῃς ἐλευ-
θερά.

— Χμ! πιστεύεις ὅτι αὐτὸ εἶνε τόσο
εὐκόλον;

— Εἶμαι βέβαιος. Ἐσυμφώνησα μὲ τὸν
θυρωρὸν δι' ἓνα ἄλλον ἀνεψιὸν — ἔχω πολ-
λοὺς ἀνεψιούς — ποῦ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ καὶ
ἐμποδίσθηκε. Ἄμα κατοικήσῃς εἰς τὴν
κατοικίαν μου, μὴ τὸ κουνήσῃς· νὰ βγαί-
νῃς μόνον τὸ βράδυ καὶ πολὺ προσεκτικᾶ.
Αὐτὸ εἶνε τὸ πρόγραμμα, εὐκόλο καὶ σί-
γουρο.

— Καλῶς, εἰμεθα σύμφωνοι, εἶπεν ὁ
Λαυρέντιος.

— Ἄν ἀργήσω πολὺ, ποῦ δὲν τὸ πι-
στεύω, καὶ ἂν λάβῃς ἀνάγκη ἀπὸ χρή-
ματα, πηγαίνε εἰς τοῦ Σαμουήλ Ρισάρ,
εἰς τὴν ὁδὸν Σουρδιέρ.

— Σαμουήλ Ρισάρ;

— Τὸν γνωρίζεις;

— Ὁχι, ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω τὸ ὄνομα.

— Τοῦ λέγεις νὰ σοῦ δώσῃ ἀπὸ τὰ
χρήματα ποῦ τοῦ ἔδωκα, καὶ θὰ σοῦ δώσῃ.
Ναί, Σαμουήλ Ρισάρ, ἐπανάλαβεν ὁ Λου-
βέν· εἶνε ὁ τραπέζίτης μου καὶ τοῦ ἔδωκα
τὰ χρήματα ποῦ ἐπῆρα ἀπὸ τὴν ὕστερη
δουλειά μου.

Θ'

Τὴν ἐσπέραν ὁ φύλαξ ἦλθε ν' ἀφαιρέσῃ
τὸν ἀναγκαστικὸν μανδύαν τοῦ Λαυρεν-
τίου.

— Τέλος πάντων! εἶπεν οὗτος, δὲν εἶνε
κρίμα.

— Πῶς ἐμπόρεσαν, εἶπεν ὁ Λουβέν εἰς
τὸν φύλακα, νὰ βασανίσουν τὸν ἄνθρωπο
τόσας μέρας μὲ αὐτὸ τὸ σακκί. Εἶνε
πολὺ σκληρό· αὐτὸς εἶνε ἡμέρος· σὺν ἀρ-
νάκι.

Κατὰ βάθος δὲν ἦτο ἐντελῶς ἡσυχος
βλέπων τὸν Λαυρέντιον ἐκτείνοντα τοὺς
στιβαροὺς αὐτοῦ βραχιόνες.

Ὁ Λαυρέντιος προσποιητῶς ἐκπληξιν
καὶ χαρὰν διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο
εὐτύχημα. Ἠρώτησεν ἀφελῶς τὸν φύλακα
τὴν αἰτίαν, ὡς εἰ ὁ Λουβέν δὲν τῷ εἶχεν ἀ-
ναγγεῖλαι τὴν προσεχῇ ἀπελευθερώσιν του.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ φύλαξ, δὲν ἡ-
ξεύρω τίποτε· ἐκτελῶ διαταγὴν, ἰδοὺ τὸ
πᾶν.

— Ἀκουσε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος γελῶν,
προσπάθησε νὰ μοῦ εὔρῃς κατοικίαν καλ-

λιτέραν καὶ ὀλιγώτερον θλιβεράν ἀπὸ αὐ-
τήν. Εἰμπορεῖτε ν' ἀφήσετε ἐδῶ νὰ σα-
πῇ αὐτὸν τὸν γέρω-βλάκα, ἂν σὰς ἀ-
ρέσῃ, προσέθηκε δεικνύων τὸν Λουβέν.

— Ἄ! ὅσον δι' αὐτὸ δὲν ἔχω καμμίαν
διαταγὴν. Ἀπευθυνθήτε εἰς τὸν διευθυ-
ντήν, εἶπεν ὁ φύλαξ κλειὼν πάλιν τὴν θύραν.

Μόλις οὗτος εἶχεν ἐξέλθει καὶ ὁ Λουβέν
ἀνέκραξε·

— Μπράβο! ὦραία ἐπαιξες!

Καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν Λαυρέντιον, τοῦ
ὁποίου ἤρπασε τὰς χεῖρας.

— Ἀφῆσέ με ζῶν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος
ἀπωθὼν αὐτὸν μετ' ἀηδίας.

— Συγχώρεσέ με, εἶπεν ὁ Λουβέν, μὰ
δὲν ἔμπόρεσα νὰ κρατηθῶ. . . Ἦτουν διὰ

νὰ σοῦ δεῖξω πόσον εὐχαριστήθηκα ποῦ
σὲ ἄκουσα νὰ μιλῇς ἔτσι. . . διότι δὲν πρέ-
πει αὐτὸς ὁ φύλακας τὰ νοιώσῃ πῶς εἴ-
μαστε σύμφωνοι καὶ σοῦ εἶπα πῶς θὰ ἐ-
λευθερωθῇς. Τὸ ἐκατάλαβες. Καὶ πόσο
φυσικὰ τὸν ἐρώτησε! Μπράβο σου πάλι!

Ὁ Λαυρέντιος ὕψωσε περιφρονητικῶς
τοὺς ὤμους καὶ ἤρξατο περιπατῶν ἐν τῇ
εἰρκῇ. Ὁ Λουβέν, καθήμενος ἐπὶ σκίμ-
ποδος, ἠτένιζεν αὐτὸν θαυμάζων τὴν ὡ-
ραίαν ἐκείνην νεανικὴν στάσιν, τὸ στα-
θερὸν καὶ ἐπίχαρι ἐκεῖνο βᾶδισμα καὶ τὴν
εὐκαμψίαν τοῦ σώματος αὐτοῦ.

— Εἶνε καὶ ἐξυπνος μ' ὅλα αὐτὰ! ἐψί-
θύρισε γοητευθεῖς.

— Διὰ τί μὲ παρατηρεῖς καὶ μουρμου-
ρίζεις; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἰστάμενος αἶ-
φνης ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Τίποτε. . . εἶπεν ὁ Λουβέν ταραχθεῖς.
Ἐλεγα μονάχα. . . πῶς εἶσαι καλλίτερα
χωρὶς τὸ ζουρλομανδύα.

— Βεβαίως εἶμαι καλλίτερα! εἶπεν ὁ
Λαυρέντιος καγχάζων. Μόνος σου τὸ εὖ-
ρες αὐτό;

— Συγχώρεσέ με, λέγω κουταμάραις. . .
Μὰ διάβολε! τοῦ λόγου σου δὲν πρέπει
νὰ φοβᾶσαι ἄνθρωπο. . .

— Καὶ μάλιστα ἄνθρωπον χαμένον
ὡς σέ.

— Ὡ! ἐμὲ μὴ μὲ λογαριάζῃς· εἶμαι
ἓνα παληοκούρελο. Καὶ ὅμως ἐγὼ ὁ ἀδύ-
νατος, ὁ κακομοιριασμένος, ἔχω ἀπὸ αὐτό,
εἶπε θέτων τοὺς δακτύλους ἐπὶ τοῦ μετώ-
που. . . καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο. Τοῦ
λόγου σου ὅμως τὰ ἔχεις ὅλα, τίποτε δὲν
σοῦ λείπει.

— Κόλαξ, πῆγαινε!

— Καὶ εἶσαι μονάχα εἰκοσι πέντε χρό-
νων! Ἄ! θὰ προδεύσῃς, ἐγὼ σοῦ τὸ λέ-
γω. Ἄν δουλέψῃς κάμποσο καιρὸ μαζὶ
μου. . . διότι θὰ τὸ ἔχω καμάρι νὰ σὲ
κάμω ξεφτέρει.

— Ἐχεις γενναίαν καρδίαν! εἰς πα-
τῆρ δὲν θὰ ὠμίλει καλλίτερον.

— Χορατεύεις. . . Ἐγὼ μιλῶ σπουδαία.
Τὸ μέλλον σου. . .

— Εἶνε λαμπρόν! τὸ εἶπομεν. Ἄλλ'
ἀφοῦ μὲ διδάσκεις, γέρω-μαίμου, προσπά-
θησον τὰ μαθήματά σου νὰ μὴ μοὶ κο-
στίσουν τόσο ἀκριβὰ, ὅσον εἰς τοὺς συν-
τρόφους σου τοῦ Βιλζούφ.

— Ἄ! αὐτὸ. . . σοῦ τὸ εἶπα, κύριε
Σίμων, ἦτουν ἀτυχία.

Ὁ Λαυρέντιος εἰλικρινῶς ἔχαιρεν ὅτι
ἀπὸ ἀπληξία τοῦ ἀναγκαστικοῦ μανδύου καὶ
θ' ἀπεφυλακίζετο. Ἡ χαρὰ αὕτη ἐξεδη-
λοῦτο ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ του καὶ τοῖς
λόγοις του, δὲν προσεπάθει δὲ νὰ τὴν ἀ-
ποκρύψῃ, διότι ἔδει νὰ φαίνεται φυσικῇ.
Διὰ τοῦτο ὁ Λουβέν δὲν ἐξεπλήσσετο. Ἐ-
φοβεῖτο ὅμως μήπως ὁ Λαυρέντιος, ἀπαξ
ἐλευθερούμενος, τὸν ἐγκατέλειπεν ἐκ δυσ-
πιστίας, ἐξ ἀδιαφορίας ἢ προκαταλή-
ψεως.

— Θὰ θέλῃς ἴσως νὰ δουλέψῃς μόνος
σου, εἶπεν. Οἱ νέοι τίποτε δὲν φοβοῦν-
ται. . . Θὰ χάσῃς ὅμως, τὸ ξεύρω. Πί-
στευσέ με, ἔλα νὰ μὲ εὔρῃς εἰς τὸ μέρος
ποῦ εἶπαμε.

— Ἡσυχασε, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω.

— Ὁχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Μοῦ τὸ ὑ-
πόσχεςαι;

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

— Διὰ τὸ καλὸν σου. Ποῦ θὰ εὔρῃς
δουλεῖα ὅταν ἐκείνη ποῦ σοῦ εἶπα; Εἶνε
περίφημη, σοῦ τὸ ξαναλέγω. Ἀφοῦ κά-
μωμε αὕτη, ἔμπορῶμε νὰ τραβηχθοῦμε
καὶ νὰ ζήσωμε μὲ τὰ εἰσυδήματά μας.

Μέγα μέρος τῆς νυκτὸς διήλθον ἐν τοι-
αύτῃ συνομιλίᾳ. Περί τὴν πρωΐαν, ὁ Λου-
βέν εἶπε τῷ Λαυρεντίῳ, ὅτι ὅπως ἐπιτύ-
χη τὴν ἐλευθερίαν του, ἔπρεπε προηγου-
μένως νὰ συνομιλήσῃ διὰ μακρῶν μετὰ
τοῦ Μοῦλ περὶ τῶν περιστάσεων τοῦ ἐγ-
κλήματος τῆς Βιλλαίν καὶ ἐζήτησε παρὰ
τοῦ ψευδοῦς Σίμωνος πληροφορίας ἐπὶ
τούτῳ.

Εἰς τὰς πρώτας λέξεις, ὡς προέφερεν
ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὁ Λαυρέντιος
τῷ ἔρριψε φοβερὸν βλέμμα.

— Ὡ! ἡσύχασε. . . ἄκουσε, ἔσπευσε
νὰ τῷ εἶπῃ ὁ Λουβέν. . . αὐτὸ μοῦ χρειά-
ζεται, τὸ καταλαβαίνεις. Θέλω μονάχα
νὰ μοῦ πῇς ὅ,τι ξεύρει ἡ ἀνάκρισις, τί-
ποτε περισσώτερον, ἀπολύτως τίποτε. . .

Ἀφοῦ ἐπ' ὀλίγον παρεκάλεσε τὸν Λαυ-
ρέντιον, οὗτος ἔστρεψεν εἰς τὴν ἐπιθυ-
μίαν τοῦ Λουβέν. Δὲν εἶχεν ἀνάγκη νὰ
ἐπινοήσῃ μῦθον. Ὁ Μοῦλ εἶχε προῖδει
τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀρχαίου καταδίκου καὶ
ἔδωκε τὸ κατάλληλον μάθημα.

Διηγῆθη τὰς διαφόρους περιστάσεις
τοῦ φαντασιώδους τούτου ἐγκλήματος
καὶ ὑπέδειξε τὰ κυριώτερα σημεῖα, ἐφ' ὧν
ἡ ἀνάκρισις εἶχεν ἐπιμείνει, χωρὶς νὰ δυ-
νηθῇ νὰ πορισθῇ θετικὴν τινα ἀπόδει-
ξιν.

Ἐπειδὴ ἐπέμενε πολὺ εἰς τὸ ἀλλοθι,
ὅπερ ἐπεκαλέσθη, ὁ Λουβέν τὸν διέκοψεν
ἀποτόμως.

— Ἀρκετὰ! ἀρκετὰ! ἀνέκραξε, μὴν
πῇς οὔτε μία λέξι παραπάνω. Κακόμοι-
ρε! ἂν ἦμουν κατὰσκοπος, δὲν θὰ ἄφρινα
νὰ χαθῇ λόγος ἀπὸ ὅσα εἶπες.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ψευδὴς Σίμων
εἰδοποιήθη ἐπισήμως ὅτι ἡλευθεροῦτο καὶ
ὅτι ὁ φύλαξ ἦλθε νὰ τὸν ἀποφυλακίσῃ.

— Χαῖρε, γέρω-κάθουρα, εἶπεν εἰς τὸν
Λουβέν.

Ὁ Λουβέν οὐδὲν ἀπήντησεν· ἀλλὰ βλέ-
πων τὸν Λαυρέντιον ἐξερχόμενον, ἠτένι-
σεν αὐτὸν μετὰ θλίψεως· ὅταν δ' οὗτος

ἀπῆλθε, κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν περίφροντις καὶ ἐστένανξεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐπίσης, ἐξελθὼν τῆς φυλακῆς, ἐστένανξεν, ἀλλ' ἐξ ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς. Ὁ Μοῦλ, ὅστις τὸν ἀνέμενε, ἦλθε πρὸς αὐτόν, τῷ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα καὶ τὸν συνεχάρη.

Τὸ πρῶτον μέρος τῶν καθηκόντων σας, τὸ κοπιωδέστερον, τὸ ἐξετελέσκατε, εἶπεν. Πρέπει ὅμως νὰ σκεφθῶμεν τὰ κατόπιν.

Ὁ Λαυρέντιος τῷ διηγήθη τὰ μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Λουβέν διὰ ληφθέντα. Ὅτε ὁ Λαυρέντιος ὠμίλησε περὶ τῆς συνεντεύξεως, ἣν τῷ ἔδωκεν ὁ Λουβέν, κατελήφθη αἰφνης ὑπὸ τινος σκέψεως.

— Ἀριθμὸς ἐβδομήκοντα ἔξ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος φρικίων, ἐνθυμοῦμαι! εἶνε παρὰ τὸ μέγαρον Σουσα.

— Εἰσθε βέβαιος;

— Ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα· τὸ μέγαρον Σουσα φέρει ἀριθμὸν ἐβδομήκοντα τέσσαρα.

— Κάλλιστα, εἶπεν ὁ Μοῦλ μετὰ χαρᾶς, μία ἔτι ἔνδειξις. Βεβαίως δὲν ἠπατώμην.

— Τί σκέπτεσθε;

— Διάβολε, τὴν μεγάλην ἐπιχείρησιν, περὶ ἧς σὰς ἐπρότεινε ὁ Λουβέν, καὶ σὰς εἶπεν ὅτι εἶνε σχεδὸν ἔτοιμος... εἶμαι βέβαιος! ὑπάρχει εἴσοδος εἰς τὴν πλατείαν...

— Μήπως κατὰ τύχην;

— Ναί! πρόκειται περὶ ληστεύσεως τοῦ μεγάρου Σουσα.

— ὦ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος καταπλαγείς.

— Πράγματι, ἡ ἐπιχείρησις εἶνε λαμπρά, καὶ οἱ μᾶλλον ἀπαιτητικοὶ θὰ ἠὲ χαριστοῦντο. Διάβολε! πῶς τὰ σκέπτεται αὐτὸς ὁ Λουβέν! Εὐτυχῶς εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ τὸν προλάβωμεν.

Ὡδήγησε τὸν Λαυρέντιον εἰς δωμάτιον, οὗτινος ἔκλεισε μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν καὶ ἤρξατο δίδων αὐτῷ ἐξηγήσεις περὶ ἐκείνου, ὅπερ ὤφειλεν εἰς τὸ μέλλον νὰ πράξῃ. Αἱ ἐξηγήσεις αὗται διήρκεσαν δύο σχεδὸν ὥρας, ὁ δὲ Μοῦλ ἐκράτησε τὸν Λαυρέντιον μέχρι οὗ εἶδεν αὐτὸν ἀκριβῶς κατανοήσαντα αὐτάς.

— Ἦδη, τῷ εἶπε, σκεφθῆτε. Ἄν ἔχετε ἀμφιβολίαν τινὰ ἢ φόβον, θὰ με εὔρητε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀσφαλείας· ἐκεῖ θὰ συνομιλήσωμεν. Ἀπόψε τὴν ὀγδόην ἢ τὴν ἐνάτην ὥραν θὰ μεταβῆτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὁδὸν προαστείου Ποασσονιὲ ἀριθμὸς ἐβδομήκοντα ἔξ. Δὲν θὰ περιμένετε πολὺ αὐριον θὰ σὰς στείλλω τὸν Λουβέν. Χαίρετε καὶ θάρρος! Ἐρχίσατε καλῶς καὶ καλῶς θὰ τελειώσετε.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Οἱ κεκλημένοι ἦσαν πολυάριθμοι, ἀλλ' ὁ νεανίας, καὶ τοὶ σφόδρα ἐρωτευμένοι, δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ἔλθῃ ἐνωρίτερον, ὅπως μὴ παρατηρηθῇ ἡ ἀνυπομονησία του. Ὁ Κάρολος, ὅστις ἐγένετο ξεναγὸς τοῦ φίλου του, παρουσίασεν αὐτὸν πρὸς τὸν κύριον δὲ Λομπρέ· ἡ Ἀλίκη ἐκάθητο παρὰ τῷ πάππῳ τῆς· ἰδοῦσα τὸν νεαρὸν τοῦ Δικαίου σπουδαστὴν, ἀνεγνώρισε τὸν ἐπ' ὀλίγον χρόνον συνοδίτην τῆς καὶ ἀνεσκίρτησεν ἐλαφρῶς ἐρυθρίασασα.

Ὅσον ἀδιόρατος καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ κίνησις αὕτη, ὅσον ἀφανὲς καὶ ἂν ἦτο τὸ ἐρύθημα τοῦτο, ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννεῖλ τὰ παρατήρησε καὶ συνέσπασε τὰς ὀφρὺς. Ὡς πρὸς τὸν Μάξιμον, οὗτος τρέμων ἐκ συγκινήσεως, ὑπεκλίθη ταπεινῶς πρὸ τῆς νεάνιδος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, χωρὶς μάλιστα νὰ τολμήσῃ νὰ παρατηρήσῃ ἐκείνην, ἡ παρουσία τῆς ὁποίας τὸν ἔκαμνε νὰ φρικίῃ. Ἡ ταραχὴ τοῦ νεανίου ἀναμφιβόλως παρατηρήθη ὑπὸ τῆς Ἀλίκης, ἥτις ἠρυθρίασε πάλιν ὀλίγον, κατόπιν δὲ ὠχρίασεν.

Μετὰ τὴν παρουσίαν ὁ μαρκήσιος ἔσπευσε ν' ἀποσύρῃ τὸν φίλον του, ὅστις ἐφάνετο καθ' ὁλοκληρίαν ἀφηρημένος· ἐκεῖνος ὁ συνήθως φλύαρος, δὲν ὠμίλει, δὲν ἀπῆντα ἢ διὰ μονοσυλλάβων, παρατηρῶν μετ' ἀδιαφόρου ὁμματος τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων, ὅπερ διεστειροῦτο ἐν ταῖς καταφωτιστοῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου.

Δὲν ἤρκει ὅμως ὅτι παρουσιάσθη εἰς τὴν νεάνίδα· ἔπρεπε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην δὲν ἐξέφρασε τῷ μαρκησίῳ, ὅστις ὅμως, μαντεύσας τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ Μαξίμου, καὶ θέλων νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ σκοποῦ του, προσεπάθησε νὰ τὸν παρασύρῃ εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ χαρτοπαιγνίου.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Μάξιμος, μόνον ἀπόψε δὲν παίζω.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τι, ἀφῆκε τὸν βραχιόνα τοῦ Καρόλου καὶ ἠφανίσθη ἐν τοῖς ὁμίλοις.

Ὁ δὲ Βοννεῖλ ἔδραξε τὰ χεῖλη, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τολμήσῃ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰς διαθέσεις ταύτας τοῦ φίλου του.

Ἀπὸ ὁμίλου εἰς ὁμίλον, κατῳρῶσεν ὁ Μάξιμος νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς νεαρᾶς οἰκοδοποιήσης. Ἀποῦ ἐθεώρησεν αὐτὴν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὀλίγον μακρόθεν καὶ τὴν εὗρεν ὠραιότεραν παρὰ ποτε, ἀπετόλμησε τέλος νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

Ἡ Ἀλίκη εἶδεν ἐρχόμενον τὸν δειλὸν τοῦτον ἐραστὴν; Ἰσως. Ἐν τούτοις, δὲν ἐφάνη παρατηρήσασα τὴν παρουσίαν τοῦ νεανίου καὶ ἐξηκολούθησε ν' ἀπαντᾷ φειδῶς εἰς ἐκείνους, μεθ' ὧν συνδιελέγετο.

Ἦλθεν ὅμως καὶ ἡ σειρά τοῦ Μαξίμου, μείναντος μόνου μετὰ τῆς Ἀλίκης. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁ δυστυχὴς νέος ἀπώλεσε τὸ θάρρος του καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ ψελλίσῃ λέξεις τινὰς ἀκατανοήτους. Ἀλλ' εἶτε ἐξ οἴκτου, εἶτε ἐξ ἄλλου λόγου, ἡ νεῖνις, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι παρατήρησε τὴν ἀμηχανίαν τοῦ Μαξίμου, εἶπεν αὐτῷ μετὰ φαιδρότητος:

— Δέχομαι, κύριε, νὰ χορεύσω τὸ δεύτερον βάλς.

Κατόπιν προσῆλθον καὶ ἕτερα πρόσωπα, ἅτινα ἠνάγκασαν τὸν υἱὸν τῆς ὠραίας Μαρῖων ν' ἀποσυρθῇ, ἀποῦ ἐψέλλισε λέξεις τινὰς εὐχαριστήσεως.

Ἦτο ὅλως ἀφηρημένος καὶ ἔσπευδεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ὅπως ἡσυχάσῃ ἐκ τῆς ταραχῆς του. Ἀναμφιβόλως τὸν εἶχεν ἀναγνώριση ἡ νεῖνις καὶ χάριν τῆς εὐγνωμοσύνης, ἣν τῷ ὤφειλε διὰ τὴν τοῦ βουλευτῆρος Μονμάρτρ ἐκδούλευσιν, τῷ ἐπεδαψίλευε τὴν μεγάλην τῆς εὐνοίαν, ἣν ὁ Μάξιμος δὲν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς. Τί δ' εἶχε ψελλίσῃ πρὸ ὀλίγου ἐνώπιόν της; Καὶ αὐτὸς τὸ ἠγνόει. Βεβαίως θὰ τῇ ἐφάνη πολὺ ἀφελής, ἀλλ' ὅμως ἐδείχθη αὕτη πρὸς αὐτὸν τὰ μάλα εὖνους καὶ εὐπροσήγορος.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν συνῆλθεν εἰς ἐκυτόν· ἐπειδὴ δὲ κύμα προσκεκλημένων τὸν ὤθησεν εἰς τὰς αἰθούσας, ἔνθα ἔπαιζον, εἰσῆλθε καὶ οὗτος ἐν αὐταῖς· ἐκεῖ συνήντησε τὸν φίλον τοῦ Καρόλου.

— Λοιπὸν; τῷ εἶπεν ὁὗτος.

— Εἶμαι ἐκτός ἐαυτοῦ· ἡ εὐδαιμονία μου εἶνε τελεία.

— Τί ἐννοεῖς;

— Τῆς ὠμίλησας.

— Ἀ! Καὶ τί σοῦ ἀπεκρίθη;

— Μὲ προσεκάλεσε νὰ χορεύσωμεν τὸ δεύτερον βάλς.

— Σὲ προσεκάλεσε; Πῶς; ἀπατάσαι!

— Διόλου· καὶ ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς αὕτη μοὶ ἀπηύθυνε πρότασιν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κάμω.

— Ἀς ἴδωμεν, δὲν ἐννοῶ καλῶς, εἶπεν ὁ Κάρολος συσπᾶσας ἐλαφρῶς τὰς ὀφρὺς.

— Ἀπλούστατα· ἤθελα νὰ τὴν ἴδω, νὰ τῇ ὁμιλήσω· τὴν ἐπλησίασα καὶ τῆς εἶπα, ἠγνοῶ τι· με' ἤκουσε· με' ἐννόησεν! Ἐμάντευσεν ὅτι ἤμην τόσον πολὺ συγκινημένος, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκφρασθῶ ἐλευθέρως; Βεβαίως, διότι αὕτη με ἐβόηθησε, προσποιηθεῖσα ὅτι παρεδέχετο πρότασιν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ δὲν ἐτόλμων νὰ τῇ ἀπευθύνω.

— Ἀξιόλογα! ἂν καὶ φαίνεσαι δειλός, ὅμως πολὺ καλὰ τὰ καταφέρεις!

— Σὲ ἀφίνω, εἶπεν ὁ Μάξιμος· θὰ ἀρχίσῃ τὸ δεύτερον βάλς· ἀκούω τὰ προανακρούσματα τῆς μουσικῆς.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ φίλου του, ἐξηφανίσθη ὀπισθεν ὁμάδος προσκεκλημένων.

Ὁ Κάρολος τὸν εἶδε φεύγοντα, συσπῶν ἐπὶ πλέον τὰς ὀφρὺς του καὶ ψιθυρίζων λόγους ἀκαταλήπτους. Ὡς πρὸς τὸν νεαρὸν φοιτητὴν, οὗτος χαίρων ἐπὶ τῇ εὐ-

Τόμοι α' Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' Β' καὶ Γ' πωλοῦνται πρὸς λεπτὰ 20 ἑκάστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 10.